

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 259/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti T. F. SK s. r. o., M., zastúpenej advokátkou JUDr. M. G., K., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Daňového úradu Trebišov č. 740/320/163-27072/11/Šol zo 6. septembra 2011 a tiež rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/223/23540-133131/2011/991545-r z 9. decembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti T. F. SK s. r. o., o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. apríla 2012 doručená sťažnosť spoločnosti T. F. SK s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozhodnutím Daňového úradu Trebišov (ďalej len „daňový úrad“) č. 740/320/163-27072/11/Šol zo 6. septembra 2011 (ďalej aj „rozhodnutie daňového úradu“) a tiež rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „daňové riaditeľstvo“) č. I/223/23540-133131/2011/991545-r z 9. decembra 2011 (ďalej aj „rozhodnutie daňového riaditeľstva“). Keďže k 1. januáru 2012 došlo ku vzniku Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“), ktoré sa stalo nástupcom daňového riaditeľstva, sťažovateľka ako porušovateľka svojich označených práv označila finančné riaditeľstvo (§ 9 a § 10 zákona č. 333/2011 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva v znení neskorších predpisov).

2. Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že daňový úrad rozhodnutím č. 740/320/163-27072/11/Šol zo 6. septembra 2011 vydal daňovú exekučnú výzvu voči sťažovateľke ako daňovému dlžníkovi. O odvolaní sťažovateľky z 28. septembra 2011 proti predmetnej daňovej exekučnej výzve rozhodlo daňové riaditeľstvo rozhodnutím č. I/223/23540-133131/2011/991545-r z 9. decembra 2011, ktorým potvrdilo rozhodnutie daňového úradu zo 6. septembra 2011.

3. Z obsahu sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľka podala proti rozhodnutiam daňových orgánov žalobu na všeobecnom súde, keď tvrdí, že v záujme toho, aby nedošlo *„k zmeškaniu lehoty na podanie ústavnej sťažnosti, podáva sťažovateľ z dôvodu, aby nedošlo k situácii, v ktorej by nemal možnosť domáhať sa ochrany svojich práv na žiadnom orgáne/súde súbežne so žalobou na preskúmanie zákonnosti rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy aj túto ústavnú sťažnosť“*.

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej označených práv postupom a rozhodnutím daňového úradu a daňového riaditeľstva a aby tieto rozhodnutia zrušil. Taktiež žiadala, aby ústavný súd zakázal Daňovému úradu Košice a finančnému riaditeľstvu pokračovať v porušovaní jej základných práv, priznal jej primerané finančné zadost'učinenie v sume 5 000 € a náhradu trov konania. Napokon

žiadala, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť daňovej exekučnej výzvy, ako aj daňovej exekúcie ako takej.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

7. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného

súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

8. Podstatou námietok sťažovateľky je právne posúdenie postupu a následných rozhodnutí daňového úradu a daňového riaditeľstva v jej daňovej veci najmä z hľadiska rešpektovania ňou označených základných práv zaručených ústavou a práva zaručeného dohovorom, v dôsledku tvrdeného porušenia ktorých sa domáhala ochrany ako v konaní pred ústavným súdom, tak aj podaním žaloby o preskúmanie správnych rozhodnutí všeobecným súdom.

9. Ak sa za tejto situácie domáhala ochrany svojich práv jednak na všeobecnom súde (bod 3) a zároveň na ústavnom súde, musela byť sťažnosť odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie namieta, bude najprv rozhodovať všeobecný súd.

10. Ústavný súd preto zaujal názor (podobne I. ÚS 169/09, I. ÚS 178/2010, I. ÚS 138/2011, I. ÚS 66/2012), že v prípade podania opravného prostriedku (prípadne žaloby v rámci správneho súdnictva) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je ústavná sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o takomto opravnom prostriedku (v danom prípade o „správnej žalobe“). Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj tiež rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská proti Českej republike, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53, 54 alebo vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, body 47 a 48) napadnutému opravným prostriedkom.

11. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou, ako aj ďalšími návrhmi sťažovateľky meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju

odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júna 2012